איך צפרדע גברה על נמר

סיפור עם קוריאני

בהרי יהלום של קנבון חי נמר. היה זה נמר ענק, גדול, חזק ופיקח אבל רעבתן. איכרי הכפרים שבסביבה קראו לו "אדון ההר".
יום אחד אמר הנמר לעצמו "אני חזק מכולם, נבון מכולם, למה לי לחיות כל הזמן בהרים." ובשבילים צרים ומפותלים ירד אדון ההר לעמק. שם בעמק היה כפר גדול. הנמר התחיל ללכת סביב הכפר ולחפש טרף. בלילה, כשכולם כבר ישנו, הוא נכנס לחצר של אחד הכפריים, חטף עיר ולקח אותו להר. בבוקר יצא הכפרי לחצר, והעיר איננו. הוא הביט על הארץ וראה עקבות הנמר. עכשיו הבין מה קרה לעיר שלו.
בלילה הבא שוב התגנב אדון ההר לכפר. עוד קודם הוא ראה להקת חזירים קטנים באחד החצרות. הפעם בחר את החזירון השמן ביותר ולקח אליו להרים. בבוקר יצאה בעלת הבית לחצר כדי להאכיל את החזירים וראתה - החזירון הטוב ביותר איננו. ומסביב עקבות הנמר.
התחילו הכפריים לדאוג.
כשהנמר יאכל את כל חיות הבית שלהם עלול לתקוף גם אנשים.
צייד צעיר ונמרץ חי בכפר הזה. הוא הבין שהנמר מנסה להשתלט על הכפר והחליט להרוג את השודד.

הוא לקח את הרובה שלו והסתתר בין שיחים בקצה הכפר. עם רדת החושך על השביל הופיע אדון ההר. הצייד לא זז ורק נשם קלות כי לא רצה להפחיד את הטורף. אך באותו רגע נשבה רוח לכוון הנמר והוא מיד הרגיש בריח אדם שנמצא בקרבה. הצייד לא הספיק להרים את הרובה כשהנמר הסתובב ורץ לכוון ההרים. הוא חזר למאורה שלו והתחיל

להתגאות "אני נבון יותר מהאדם. הוא לא יתפוס אותי!"
למחרת בערב הופיע הנמר שוב על השביל המוביל לכפר. אך ברגע שהתקרב אל השיחים יצא הירח מבין העננים. אחת הקרנות שלו פגעה בשיחים והנמר ראה שם ברק של המתכת. הוא הבין שזה מארב והצייד עוד כיוון את הרובה כשהנמר היה כבר על פסגת ההר.
אדון ההר נשכב במאורה שלו והתחיל לצחוק מהצייד "איזה טיפש האיש! חשב שיגבר עלי, על אדון ההר. כנראה הוא לא מאמין שאני חכם יותר, ערום יותר! בפעם הבאה אני פשוט אוכל אותו."
ביום שני, בלי לחכות לחושך ירד הנמר שוב לעמק. היה עדיין אור ואדון ההר הלך בזהירות, הריח אוויר כדי להבין איפה יושב הצייד. אך הפעם הוא לא הרגיש בריח של אדם. הוא המשיך בשדה שמאחורי בתי הכפר, הסתכל סביב אך לא הרגיש בשום דבר חשוד.
"אהא!" חשב "כנראה הצייד הפחדן ניחש שאני רוצה לטרוף אותו ומסתתר היטב."

והוא התכוון כבר לחזור למאורה כשהרגיש בארנב השוכב על ענפי עץ נפולים שעל השביל. הארנב, כנראה מפחד, התכרבל בכדור ושכב בלי נוע, בלי לנשום.
הנמר נהם קלות, הניף את זנבו ודפק בו בצדדיו ואז התנפל על הארנב.. ונפל לתוך בור עמוק.
הוא לא הספיק עוד לתפוס מה קרה לו, כשמעל ראשו נמתח גג מבד ברזנט כבד.
רק אז הבין הנמר הגאוותן שנפל לתוך מלכודת. הצייד חפר בור עמוק, כיסה אותו בענפים ועלים, ולשם פיתוי שם פוחלץ של ארנב.
הנמר קפץ על הארנב ושקע בבור עמוק.
לשווא ניסה אדון ההר לצאת מהמלכודת. הוא שפשף את כפותיו על קירות הבור עד זוב דם, ובסוף, עייף,

הבין שלא יוכל לצאת לחופשי.
כל הלילה נשאר הנמר בבור,
ובבוקר שמע מעליו רעש כלשהו.
הוא הרים את ראשו וראה את
הצייד ליד הבור.
"הו, אדון צייד" קרא הנמר בקול
מתחנן "אל תהרוג אותי! אני
מבטיח שלא אגרום יותר רע לאף
אחד. שחרר אותי מהמלכודת ואני
אצווה על כל הנמרים לשכוח
לתמיד את הדרך לכפרי בני-אדם."
הצייד האמין לנמר וזרק לו פנימה
קטע גזע של עץ. הנמר עלה על
הגזע ויצא מהמלכודת.
כשהנמר רק נעמד ליד הצייד הוא
הניף את זנבו ואמר "ישבתי בבור
הזה כל הלילה ונעשיתי רעב
מאוד. עכשיו אני צריך לאכול
אתך."
"מה אתה אומר, חיה נבזית!" צעק

הצייד "האם כך נוהגות חיות
אצילות?"
"כך נוהגות!" נהם הנמר.
"הנה, שם יושב עורב על ענף"
אמר הצייד "נשאל אותו האם
מותר לך כך לנהוג."
והוא שאל את העורב "אמור, האם
נמר אציל יכול לאכול אדם שכרגע
הציל אותו ממות?"
העורב הוריד את ראשו, סובב בו
לכל הכיוונים וקרקר "אף אחד לא
יעז לכנות 'אציל' את זה שמשלם
ברוע בעד טובה!"
הנמר שמע את התשובה ונהם
"ציפור טיפשה! מזלך שלא אוכל
להגיע אליך!" והוא פנה שוב לצייד
ואמר "הבה ונשאל צפרדע. מה
שהיא תגיד, זה יהיה."
ובעצמו חשב "צפרדע זה לא
עורב, היא לא תוכל להתחמק ממני ואני יכול למחוץ

אותה במחי כף אחד."
הלכו שניהם, הנמר והצייד, אל הצפרדע שחיה בביצה גדולה, וסיפרו לה על הריב שלהם.

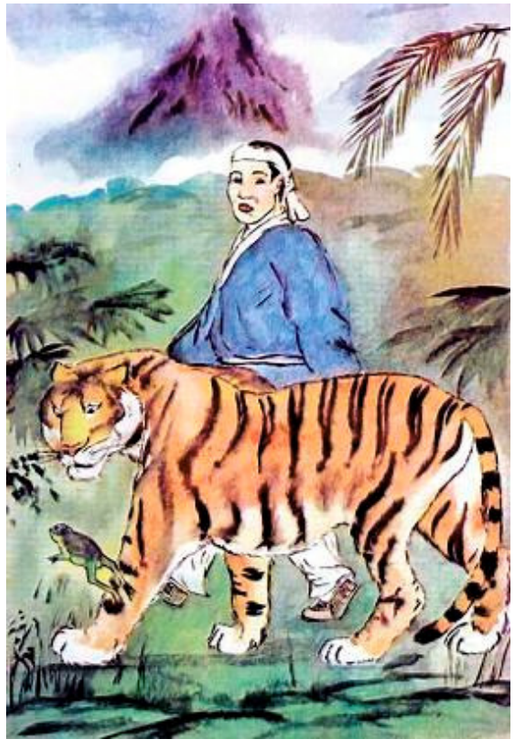

הצפרדע חשבה הרבה זמן ובסוף, כשהנמר התחיל לחרוק שיניים מרעב, אמרה "זה לא קל לשפוט את הריב שלכם. אני חייבת לראות בעצמי את המלכודת שבה נפל אדון ההר." ושלושתם חזרו אל המלכודת.
הצפרדע הסתכלה לתוך המלכודת ואמרה "אני חייבת לדעת מה עומק של הבור הזה."
"אז אלך הביתה" אמר הצייד "ואביא חבל כדי שנוכל למדוד את הבור."
"אני לא מסכים" נהם הנמר "ואם לא תחזור?"
"אז אני נשארת" ענתה הצפרדע "רק תחשוב, האם אהיה מוכנה לסכן את חיי עבור אדם שהוא זר לי לגמרי?"

"טוב, שיהיה" מלמל הנמר "ורק שהוא יחזור מהר, כי אני כבר רעב מאוד." והוא התיישב תחת עץ.
הצייד לא השתהה. הוא רץ מהר לכפר שמח שהוא חי ולא נפגע, ונכנס הביתה.
עבר זמן והצייד לא הופיע.
עכשיו נהם הנמר "רימית אותי, צפרדע! אבל אני חזק וחכם יותר. עכשיו אוכל אתך ובלילה אלך לביתו של הצייד הזה ואטרוף גם אותו."
הצפרדע העמידה פנים כאילו היא נבהלה מאוד וקרקרה בשקט "תרשה לי, אדון נמר, לעלות על הגב שלך. אני רוצה לראות האם האדם לא חוזר כבר. ואני קטנה, מכאן קשה לי לראות."

"טוב" הסכים הנמר "עלי, אבל תזכרי, אם תוך חמש דקות הוא לא יגיע הנה, תיפרדי מחייך!"
באומרו כך נשכב הנמר על הארץ, הצפרדע עלתה לו על הראש ואמרה "אני רק מבקשת שתעמוד על רגליך האחוריות, אזי אוכל לראות את הדרך הרחוקה ביותר. וכדי שתוכל לעמוד בנוחיות, תישען על העץ הזה."
אדון ההר עשה כפי שביקשה, אך ברגע שנשען על העץ הצפרדע קפצה מראשו לתוך החלול שבגזע.
וכשישבה שם כבר בטוחה, התחילה להתגרות בנמר " רברבן! טיפש! לא יוצלח!"
הנמר כעס כל כך שמרוב רוגז התחיל לנשוך בקליפת העץ. אך העץ היה כבר זקן וכל כך עבה שאפילו שלושה אנשים לא היו יכולים להקיף אותו.
כשהנמר הבין שלא יוכל להפיל את העץ ולא יגיע אל הצפרדע, הוא התרחק כמה צעדים, רץ, קפץ בכל כוחו ותקע את ראשו בחלול שבגזע.
הצפרדע אמנם נבהלה, אך למרות שלוע הנמר היה כבר קרוב, ראתה מיד שהוא לא יוכל להגיע אליה.
אדון ההר החליט לרוץ עוד פעם ולקפוץ על הגזע

ביתר כוח. אך כשרצה להוציא את ראשו מהחלול התברר לו כי הראש תקוע חזק בפנים.
וכך תלוי היה אדון ההר, הראש בחלול העץ והישבן בחוץ.
לא ידוע כמה זמן היה תלוי כך, אך בסוף הגיע הצייד עם הרובה והרג את הנמר הנבזה.
וזה סוף הסיפור.